

- Draga braćo i sestre,
- dragi oci franjevci i ostala braćo svećenici, poštovane časne sestre redovnice,
- dragi domaćini i dragi gosti,
- dragi članovi Viteškog alkarskog društva,
- poštovana gospodo gradonačelnice i povjerenice Vlade RH za grad Sinj,
- uvaženi predstavnici sportskog, kulturnog, političkog i društvenog života!

Okupljeni smo u gradu heroju Domovinskog rata i u ovoj samostanskoj franjevačkoj i župnoj crkvi sv. Filipa i Jakova u Vukovaru, u kojoj gledamo i pipamo ranjeno Kristovo tijelo. Tu je pred nama kip ranjenog Krista koji je u ovoj crkvi u domovinskom ratu ostao bez desne ruke i potkoljenice. Tu je pepeo sv. Bone prošao kroz 2 mučeništva: prvo kad su ga mučili Rimljani, a drugo kad su mu u Domovinskom ratu neprijatelji spalili zemne ostatke. Tu je prilikom obnove crkve sačuvana i jedna od rupa koje su bile pripremljene u stupovima i zidovima za postavljanje eksploziva koji je trebao raznijeti ovu crkvu. I ovdje je jedan neobnovljeni konzervirani dio crkve koji svjedoči u kakvom je stanju iz rata izašla čitava ova crkva.

Okupio nas je osjećaj zahvalnosti pred Bogom i pred Blaženom Djevicom Marijom, Majkom njegova utjelovljenoga Sina Isusa Krista, za dar slobode našega naroda i domovine, slobode izvojevane krvlju kroz nametnute nam obrambene ratove kroz povijest, sve do nedavnog Domovinskog rata. Okupio nas je ponos i zbog svih onih koji su u tim ratovima stradavali za opstojnost i slobodu našega hrvatskoga naroda.

Danas su u zahvalnoj molitvi ovdje okupljena osobito dva grada: Vukovar i Sinj. I jedan i drugi grad našli su se pod opsadom daleko nadmoćnije neprijateljske vojske i hrabro odolijevali napadima neprijatelja. Sinj zahvaljuje Bogu Stvoritelju i Spasitelju za dar slobode izvojevane nad Turskom vojskom 1715. godine po zagovoru Gospe Sinjske i pred njega dovodi sve one koji su početkom 18. stoljeća poginuli i stradali u obrani Sinja i Cetinske krajine. Turci su, ne poštujući mirovni sporazum potpisan 1699. godine u Srijemskim Karlovcima kojim su izgubili znatne teritorije u Dalmaciji, pokušavali nekoliko puta zavladatai Sinjem, te su ga držali pod dugotrajnom opsadom. Pomno su pripremali snažnu ofenzivu kojom će ponovno vratiti izgubljeni teritorij. Povjesničari vele da je Sinj napadala sila od 60.000 turskih vojnika, a Sinj je branilo 700 branitelja, koje je u gradu molitvom pred Marijinom slikom

podržavalo nekoliko preostalih obitelji i osmorica franjevac. Marija je dala takvu hrabrost braniteljima da su se kroz 3 tjedna hrabro branili, te da je Turska vojska noću između 14. i 15. kolovoza, dakle u noći vigilije Velike Gospe, pobjegla i za sobom ostavila svoje pobijene vojnike i ogroman ratni plijen.

A Vukovar i čitava Hrvatska Bogu zahvaljuju za heroje koji su s kunicom oko vrata branili ovaj grad do posljednjega daha. Grad je na početku bitke za Vukovar u kolovozu 1991. branilo oko 800 pripadnika hrvatskih policajaca. Taj je broj prije potpune izolacije i okruženja grada narastao na oko 1.800 do najviše 2.000 hrvatskih branitelja u gradu, koji su kroz 87 dana hrabro ginuli, krvarili i branili grad, a time k sebi privukli i zaustavili neprijateljsku vojnu silu (koja je na početku bitke za Vukovar brojila oko 30.000 vojnika i imala neusporedivu tehničku nadmoć, a pred kraj bitke za Vukovar čak do 80.000 vojnika), dok se ranjena Hrvatska nije konsolidirala i bolje pripremila za obranu svojih drugih dijelova. Tijekom obrane grada u Vukovaru su poginula i dvojica Sinjana (Andrija Alčić i Ivica Poljak Sokol, koji su prvi u povijesti posmrtno proglašeni počasnim članovima Alkarskog društva, zajedno s Markom Babićem - Vukovarcem i jednim od zapovjednika obrane Vukovara, podrijetlom iz Cetinske krajine).

Iako bitka za Vukovar nije završila pobjedom Hrvatske vojske kao u Sinju protiv Turaka, nego je bila značajan gubitak za Hrvatsku, koja je kontrolu nad ovim gradom vratila tek mirnom reintegracijom 1998. godine, bitka za Vukovar bila je ključni trenutak u domovinskom ratu i uvelike je pomogla da Hrvatska dobije međunarodnu potporu za svoju neovisnost. Poput branitelja i stanovnika Sinja 1715. godine i Vukovar i svi mi kao narod smo 1991. godine iskusili da Bog svojih nikada ne ostavlja, da u životu ne smijemo gledati samo na naše ljudske mogućnosti i granice, nego da smijemo i trebamo računati i na Boga, i da se po zagovoru BDM smijemo nadati i protiv svake nade. Kad se dogodio slom i kad je potpuno iscrpljen Vukovar pao, kad su čitavu Hrvatsku zahvatili tuga, razočaranje i dodatni strah, kad su muškarci i branitelji odvedeni na Ovčare i u logore, a žene, djeca i starci protjerani iz grada, kad je zavlдалo dodatni strah i kad je stanovništvo Slavonije počelo masovno bježati u sigurnije dijelove Hrvatske, kad smo bili najslabiji i najnemoćniji, ali kad je čitava Hrvatska bila moliteljica, po crkvama, na ulicama i trgovima, tada se dogodio obrat: naši su branitelji početkom prosinca 1991. odbili nekoliko teških napada, čak oslobodili nekoliko sela u Zapadnoj Slavoniji i Zadarskom zaleđu te je

uskoro sredinom siječnja 1992. nadošlo i međunarodno priznanje te se počeo ostvarivati obrat u kojem je Hrvatska objedinila čitav svoj teritorij i uvela svoj pravni sustav.

Vukovar još uvijek vida svoje rane. Svakog 18. studenoga okuplja čitavu Hrvatsku na Danu sjećanja na svoju žrtvu i na molitvu za sve poginule branitelje i civilne žrtve rata.

Cetinjska krajina već 302. godinu u kontinuitetu slavi dar slobode viteškim turnirom pod naslovom Sinjska alka. Ljubomorno ga njeguje u svojoj sredini, u gradu Sinju. U trostoljetnoj povijesti Sinjska je alka do sada svega tri puta bila tračana izvan Sinja (1832. u Splitu; 1922. u Beogradu i 1946. u Zagrebu). Alka se danas po četvrti puta u svojoj dugoj povijesti trči izvan Sinja, ovdje u Vukovaru. Vaš dolazak i trčanje alke ovdje u Vukovaru izraz je zajedničkog prepoznavanja sličnih povijesnih okolnosti, zala i opasnosti s kojima su u razmaku od gotovo 3 stoljeća bila pogođena naša dva grada: Sinj i Vukovar; izraz solidarnosti i moralne podrške Sinja Vukovaru, ali i zajedničkog dijeljenja iste vjere da je Bog pomogao, da je Blažena Djeвица Marija majka koja uvijek štiti i zakriljuje svoju djecu, da Bog uvijek ostaje vjeran i nikad ne ostavlja onih koji se u njega pouzdaju. Alka je, iz velike obitelji europskih viteških nadmetanja, jedina koja je preživjela u kontinuitetu kroz više od tri stoljeća, sve do danas, jer je bila simbol obrane vlastitoga kršćanskoga identiteta i vjere u Isusa Krista, jer je izranjala iz vjerničke duše naroda Cetinske krajine i pouzdanja u majčinsku pomoć i zaštitu Blažene Djevice Marije - Gospe Sinjske. Kao izraz vjerskog i nacionalnog identiteta naroda Cetinske krajine u alku je, pored konjanika, uvedena i četa seljaka pješaka iz okolnih sela. Alka nije zato samo viteška igra, nego daleko više izraz i svjedočanstvo vjerskog, nacionalnog i kulturnog identiteta ljudi Sinja i Cetinske krajine.

U programu Sinjske alke zato je uvijek sv. misa. Sv. misa je i u programu sjećanja na žrtvu Vukovara. I dok nam god sv. misa bude važna jer je ona mjesto okupljanja apostola oko Blažene Djevice Marije i trenutak zajedničkog susreta učenika s Uskrslim Isusom koji je po križu i kroz smrt ušao u puninu života i uskrsnu radost i alka će imati svoju dušu i svoj smisao.

Draga braćo i sestre, budimo svjesni, kad imaš neprijatelja pred sobom i kad znaš tko je on, kad te on napada i ugrožava, kad ti on ne dopušta da budeš ono što jesi i da to pokažeš, da prakticiraš svoju vjeru i svoje običaje, tada u nama jača naravni instinkt obrane, tada čovjek zauzima obrambeni stav te čuva i brani sebe, čuva i njeguje svoje simbole i svoj identitet. No, u demokratskom društvu se proklamira slobodu i tolerancija za sve. Sve je dopušteno, sve je jednako vrijedno, ali je i jednako bezvrijedno. Može, ali i ne mora biti. Vjera postaje privatna stvar, koja ostaje za privatnost vlastite kuće ili stana. U prijelaznoj etapi prema umiranju i napuštanju vlastitoga identiteta, vjera i misa su tu još negdje, ali više nisu dio službenog programa; tu su, ali na margini, po strani. Misa mora biti i subotom kao dio programa za one koji to hoće, ali ćemo ju olako preskočiti i zanemariti u nedjelju.

A alka je javna ispovijed osobne i zajedničke vjere ljudi Sinja i Cetinske krajine; ona je javna manifestacija i izričaj vjere, kršćanskog identiteta i ponosa. Bez vjere u Isusa Krista i majčinsku pomoć i zagovor BDM, alka postaje puka viteška igra, olupina bez duše, igra bez motivacije i folklor bez pravog sadržaja.

Ne dajmo da nam zbog lažnih kompromisa i prilagođavanja u demokraciji zamre i umre duša u nama, da nam obziri ušutkaju i otmu dušu, da je se odrekemo i na nju zaboravimo te da i alka ostane tek jedna manifestacija bez duše i bez svoga identiteta.

Pogledajmo apostolsku zajednicu. Ona je prvoga dana u tjednu zajedno. Susret učenika s uskrsnim Kristom događa se na susretu zajednice učenika prvoga dana u tjednu. Vjera pojedinaca se rađa u crkvenom zajedništvu učenika. Toma, usprkos svojoj nevjeri, ide na sastanak učenika i oni ga primaju. Njegov susret s Uskrsnim događa se na susretu učenika osam dana nakon Uskrsa, tj. prvoga dana u tjednu. To zajedništvo učenika prvoga dana u tjednu, tj. nedjeljom, nije sigurno ni danas manje važno za ostvarenje čina vjere, nego li je to bilo u apostolsko vrijeme. Dragi braćo i sestre, kršćanstva nema bez zajednice vjernika, bez župne zajednice, bez nedjeljne euharistije i bez pričesti.

Prošle je nedjelje ovamo s porukom kršćanske nade, koja počiva na Kristovu uskrsnuću, došla hrvatska katolička mladež. Mladi su danas najpogođeniji visokom stopom nezaposlenosti i posljedicama brojnih poteškoća u našem

narodu i domovini. S grobova na memorijalnom groblju u procesiji su došli ovamo u grad i njih 30.000 je na zajedničkom euharistijskom slavlju posvjedočilo da vole ovu svoju domovinu, da su spremni na samoprijegor i umiranje sebi, da žrtva i smrt tolikih branitelja te kršćansko svjedočanstvo i nastojanje mladih generacija ne mogu ostati bez ploda, da je važno da i u aktualnim poteškoćama sačuvamo vjeru u Boga i ostanemo vjerni njegovoj riječi te da poslije velikog petka mora svanuti uskrsno jutro.

I temeljno je pitanje, mogu li ti mladi u svojim mladenačkim sumnjama i pitanjima, oni koji su među nama ranjeni sumnjom i malovjernošću, među nama okupljenima na alki u Vukovaru, u Sinju i posvuda odakle jesmo, čuti naša osobna i zajedničko svjedočanstvo: „Vidjeli smo /iskusili smo Gospodina!“, mogu li među nama susresti uskrslog Isusa? Jesmo li mi i je li naše zajedništvo doista takvo da ljudi mogu među nama susresti Boga? Prvo što okupljena jedanaestorica kažu Tomi jest: »Vidjeli smo Gospodina!« Da li i mi to poručujemo onima oko sebe? Je li i naša prva riječ svjedočanstvo o Gospodinu i njegovoj blizini?

Nakon što mu je Isus omogućio da dotakne njegove ranjene ruke i noge, Toma nije priznao kako je imao krivo a drugi učenici pravo, nego on ispovijeda svoju sasvim osobnu vjeru koja nije ništa drugo nego predanje cijele osobe. *Gospodin moj i Bog moj!*

Dao Gospodin da i mi posvjedočimo svoju osobnu i našu zajedničku vjeru: *Gospodin moj i Bog moj! Amen.*